

Devrimin Onuncu Yıldönümünde

(15)

O halde Değişim Nasıl Olacak?

3 Temmuz 2013 darbesinden sonra Mısır'da olanlar ve özelde Müslüman Kardeşlerin ve genel olarak da İslami akımların karşılaştıkları yürekleri parçalamıştır. Zira yaşanan katliamlara, tutuklamalara, yerinden edilmelere, işkencelere ve zorla kaçırılmalara tüm dünya tanık olmuştur. Dolayısıyla bütün bunlar, dünyanın doğusu ve batısındaki tüm Müslümanlar tarafından izlenip takip edilmiştir. Nitekim İhvan yönetiminin devrilmesinin ardından darbe sonrası rejimin zebanilerinin yaptığı saptırıcı propaganda nedeniyle İslami olan her şeye karşı düşmanlık hali bunlara neden olmuştur! Nitekim bu bir kırılma noktası değil midir?! Peki bir kez daha geriye dönersek, "alınacak dersler nelerdir?" gibi yaşananların nedenleriyle ilgili birçok soruyu gündeme getirmiştir.

Müslüman Kardeşlerin 25 Ocak devriminin ardından iktidara gelmesinden sonra, bazıları İslam'ın devlette ve toplumda uygulanacağını düşündüler. Ama cemaatle birlikte İslam'ı uygulayacak olan devlet hayali buhar olup gitti! Sorun ise, yaşanan olaylar İslam'ın hâkimiyetine özlem duyan bazı Müslümanlar arasında hüsrân ve ümitsizlik oluşturduğu gibi bununla birlikte İslam için çalışanların kalplerine umutsuzluğun sızmasından korkulur oldu. Şayet bu gerçekleşirse, çalışanları amelden caydıracak ve ümmetin davete cevap vermesini engelleyecek büyük bir tehlike oluşturacaktı ki bu da ümmette genel bir çöküşe ve gerilemeye ve düşmanlarının isteklerine teslim olmaya yol açacaktı. Zaten Sisi'nin üzerine bahse girdiği ve planladığı şey de buydu. Zira her ne kadar kendisine dikte edileni yapmış olsa da darbeden bugüne kadar attığı adımlar ve yaptığı çalışmalar, İslami akıma, bizzat İslam'a karşı duyduğu derin bir nefretin ve köklü bir düşmanlığın habercisiydi. Bunun dışındakiler ise, özellikle Müslüman Kardeşlerin yönetimi altında Savunma Bakanı olduğu dönemde ortaya çıkmıştı.

Bundan dolayı yaşananları bilinçli bir şekilde incelemek, ders çıkarmak için bunların üzerinde dikkatlice durmak, ileride bunları aşmak için hataları tespit etmek ve beklenen her şey için önceden çalışmalara hazırlanmak gerekmektedir. Ancak bunun da öncesinde vakıanın ne olduğuna, ıslaha mı yoksa köklü bir değişime mi ihtiyaç olduğuna, çalışanların kendisi için çabaladığı İslam Devleti'nin hakikatinin ne olduğuna, nasıl ortaya çıkacağına, nasıl hayatta kalacağına, onun için çalışanların ve onun mayası olan toplumun nasıl olması gerektiğine dair tam bir idrakin olması gereklidir!

Çalışmanın başarılı veya başarısız olmasının nedenleri, birkaç husustan kaynaklanmaktadır. Bunlardan birisi, fikir ve metoduyla değişim için çalışan kitlenin taşımış olduğu ideolojiden kaynaklanırken, diğeri ideolojiyi fikir ve metot olarak benimseyen kitleden kaynaklanmakta ve bir diğeri de toplumdan, onun ideolojiye vermiş olduğu tepkinin boyutundan, ideolojiyi kucaklamasından ve onu fikri lider olarak benimsemesinden kaynaklanmaktadır.

Bu noktadan hareketle, Müslüman Kardeşler ile Cezayir'deki Kurtuluş Cephesi ve Gazze Şeridi'ndeki Hamas Hareketi gibi daha önce bu alana giren diğer hareketlerin düşmüş olduğu ölümcül hataları önlemek için İslami hayatı yeniden başlatmak amacıyla çalışanların akıllarında tutmaları gereken bazı hususları sunuyoruz.

Birincisi: Kitlenin ulaşmaya çalıştığı hedefi sınırlandırması:

Değişim için çalışan, parti, cemaat veya kitlenin, hedefini sınırlandırması gerekir. Bu hedef, mevcut yönetim sistemlerine katılmak mı yoksa onları yıkıp Hilafet Devleti'ni kurarak İslami hayatı yeniden başlatmak için çalışmak mıdır? Bu sınırlandırmanın, açık ve net bir sınırlandırma olması gerektiği gibi ucu açık genel ifadelerden ve elastiki sloganlardan da uzak olması gerekmektedir. Yani elinde, diğer tedavilerin kendisinden kaynaklandığı, bütün fikir ve görüşlerin yanı sıra yönetim kaideleri, rükünleri ve cihazlarıyla birlikte içeride ve dışarıda uygulayacağı nizam ve siyasetleri olan ideolojik bir devletin kendisine dayandığı fikrin tafsili olarak açıklandığı kâmil ve kapsamlı hadari bir projenin olması, yani kitlenin taşımış olduğu ideolojiden kaynaklı hususları tatbik etmek için hazır bir anayasasının olması gerekir.

Sadece bu kadar da değil. Zira kitle, yönetime ulaştığında ve İslam'ı tatbik ettiğinde, yeni ve çeşitli sorunlarla karşı karşıya kalacaktır. Dolayısıyla tafsili delillerden istinbat edilmiş şeri hükümlerin olduğu çözümler üretmesi gerekir ki bunlar da sadece İslami çözümlerdir. Bu da içtihadta belirli bir metodun benimsenmesini gerektirir. Yani tafsili delillerden istinbat edilen hükümlerin dayandığı kaidelerin açıklanması gerekir. Bu, devletin açık bir şekilde, gelişigüzellikten ve karışıklıktan uzak şeri bir yol izlemesi için yeterlidir. Dolayısıyla fikrin bu açıklık ve bu kapsamlılıkta olması gerekir. Zira içerisindeki herhangi bir belirsizliğin, yıkıcı etkileri olacaktır.

Müslüman Kardeşlerin içine düştüğü şey işte budur. Zira onun, insanları etrafında toplayabileceği net bir fikri yoktu. Dahası İslami referanslı sivil bir devlet hakkında belirsiz konuşması vardı. Dolayısıyla devlet başkanının sakallı olması, farz namazları kılması ve Kur'an okuması dışında önemli bir değişiklik olmaksızın devlet olduğu gibi kaldı. Nitekim cemaatin ortaya koyduğu kalkınma projesi, detayları arasında net olarak tanımlanmış bir proje değildi. Dahası sadece ekonomik kalkınma, yabancı yatırımın Mısır'a nasıl getirileceği, cemaatin her bir üyesinin temel ve lüks ihtiyaçlarını karşılamaya dayalı ekonomik bir politikadan bahsetmeksizin milli gelir düzeyini yükseltme hakkındaki konuşmadan ibaretti. Tüm projesi, İslam'ın ve akidesinin temel kaidelerini oluşturan ideolojik bir fikre dayanmıyordu. Dahası kapitalist sistemden ve onun ülkeyi etkileyen ekonomik sorunun vakasına yönelik kısır ve yanlış bakış açısından etkilenmiş görünüyordu.

Garip olan ise, cemaatin iktidara ulaşması, dahası bunun biraz öncesinde, cemaatin on yıllarca attığı "Çözüm İslam'dır" ve bunun alternatifi olarak "Mısır'a Hayrı Biz Taşıyoruz" şeklindeki sihirli sloganları kaybolup gitti. Ülkenin yaşadığı kötü vakıadan hareket ederek, onu aynı hastalık türüyle tedavi etmesinden bahsetmiyoruz bile. Bu da cemaatin, yönetimin idaresinde açık bir kafa karışıklığı yaşamasına neden oldu. Zira cemaat, amacı İslami hayatı yeniden başlatmak olan

değişim fikri taşıyan bir cemaat olarak hareket etmediği gibi Hilafet düşüncesi, dünyaya hâkim olma yöneliminde zayıf bile olsa bir varlık göstermemiştir.

İkincisi: Kitlenin davetinin, yerel ve bölgesel bir davet değil küresel bir davet olması:

Tüm dünya halklarının İslam'ın azametini ve hükümlerinin doğruluğunu hissetmesi ve davetin insani bir boyut ve küresel bir güç kazanması için davetin küresel bir davet olarak taşınması gerekir. Bu küresellik, İslam Devleti kurulduğunda ve sonrasında, özellikle devletin ortaya çıkış dönemi olan kritik dönemde, devleti tehdit edecek olan şer güçlerin ve uluslararası çekişmelerin tehlikeleri karşısında ortaya çıkan İslam Devleti için güçlü bir dayanak olacaktır. Dolayısıyla davet, kültürlenme ve kaynaşma merhalelerinde ilerlerken ümmetle kaynaşması ve İslam beldelerinde başlaması sayesinde, fikir ve onun için çalışan kitleye yönelik kamuoyu bilincinden kaynaklı bir kamuoyu oluşturmalıdır. İşte bu kamuoyu, ümmetin ideolojiyi kucaklamasını ve adamlarının etrafında toplanmasını sağlayacaktır. Nitekim kitle, mecal bölgeleri olarak belirlediği tüm ülkelerde, İslam Devleti için dayanak (irtikaz) noktası oluşturduğu ülkelerden birinde veya birkaç ülkede iktidarı teslim almak için çalışmalıdır.

Mursi'nin devletinin ve cemaatinin sahip olmadığı şey işte budur. Zira cemaat, laikliğin en radikal gruplarında bile benzeri görülmemiş bir pragmatizmle hareket etmiştir. Aslında Mısır'ın, uluslararası büyük bir konum işgal etmeye çalışan küresel bir ülke için bir dayanak noktası olması önerilmemişti.

Nitekim cemaat, on yıllardır pekişmiş olan Laik bir rejimin fırınında kaybolup gitmiştir. Dolayısıyla cemaat, ordu, yargı, polis ve medya gibi bu Laik rejimin devlet kurumlarındaki sembollerine karşı koyamadı. Batı'yı, özellikle de kafir Amerika devleti ile onun üvey çocuğu Yahudi devletini pohpohlamaya yönelik yoğun ilgisinden ve cemaatin, Laiklerin küresel bir örgüt olarak cemaate atacağı oklardan korktuğu için dış uzantısı olmayan yerel bir cemaat olarak davranmasından bahsetmiyoruz bile.

Cemaatin Mısır sokaklarındaki kaidelerinin önünde, otoritenin dışına çıktığında sürekli cemaati çapraz ateş içine alan iğrenç Camp-David Anlaşmasına saygı duymaya devam etmesi gibi, ülkenin şeri hükümlere muhalif ortaya çıkan her şey için gerekçe arayışına girmek dışında kamuoyunu yeni bir devletin etrafında toplamak için harekete geçirmeye yönelik hiçbir bir yol yoktu. İşleri daha da kötüleştiren, Mursi'nin Peres'e gönderdiği samimi mesajın savunulması, aynı şekilde Mısır ordusunun o zaman cihatçılara ve Refah tüneline karşı yürüttüğü Kartal Operasyonunu ile muhalefet günlerinde haram olan faize dayalı kredi almak için Uluslararası Para Fonu ile görüşmenin gerekçesinin savunulması olmuştur!

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Hamid Abdulaziz